

Kajetan Wojciechowski (1786 - 1848) wywodził się z drobnej szlachty polskiej, która w dobie napoleońskiej dostarczyła największej ilości żołnierzy i oficerów kawalerii narodowej. Należał do tych polskich „desperados”, którzy pomogli Bonapartemu zdobyć Europę i przegalopowali ją wzdłuż i wszerz, a których — kiedy słońce imperium skrwawiło się i zaszło — furmankami odwieziono do ponownie tracącego wolność domu.

Pamiętniki Wojciechowskiego ukazały się w Warszawie w roku 1845 (drugie wydanie tamże, w roku 1907), a więc już dość dawno po wspaniałych zwycięstwach i ostatecznej klęsce Napoleona — stąd prośba autora do czytelników o przebaczenie, „iż pamięcią tylko sięgając po upływie lat tylu wiele rzeczy pominać, wiele zapomnieć musiał”. Z drugiej strony Wojciechowski, który pisząc swe wspomnienia dobiegał już sześćdziesiątki, żył w określonych warunkach historycznych i był świadkiem ważnych ponapoleońskich wydarzeń; mógł więc przy całym swym uczuciowym zaangażowaniu przedstawić polski czyn zbrojny z czasów swej młodości bardziej obiektywnie i ukazać go w polemice z autorami francuskimi.

Pamiętniki zawierają wiele ciekawych momentów historycznych, są pisane językiem prostym, żołnierskim, a przy tym żywym i barwnym. Są książką „do czytania”, szczególnie dla miłośników epoki napoleońskiej.

Kajetan Wojciechowski
PAMIĘTNIKI MOJE
W HISZPANII

